

blog van Matti Brouns over Wintervögelchen

<http://hoochiekoochie.skynetblogs.be/>

Maandagavond kreeg ik een mail van het Kaaitheater: of ik dinsdagmiddag de generale repetitie van Jan Decorte's 'Wintervögelchen' wilde bijwonen? Ik was aangenaam verrast, omdat ik niet vaak word uitgenodigd, en omdat ik nog nooit een generale repetitie had bijgewoond. En dan nog van Jan Decorte, een van mijn weinige 'helden', een kunstenaar die ik bijna mateloos bewonder.

Maar ik lijd aan een depressie, zeggen de geneesheren. De geneesheren kunnen mij echter niet van mijn depressie genezen. Daarom denk ik dat ik geen depressie heb, maar iets anders, iets fundamenteelers, een zware inzinking, een immense vermoeidheid, een grote angst om mensen die ik niet goed ken onder ogen te komen. Een diepe, donkere zwijgzaamheid. Iets donkers in mij heeft me van alles en iedereen verwijderd. Daardoor twijfelde ik eraan of ik wel zou kunnen gaan. Ook gisteren twijfelde ik nog. Maar om twee uur heb ik onder meer twee t-shirts, een hemd, een gilet, een dunne trui en een dikke trui aangetrokken en heb de metro genomen. Ik had alleen een lelijke puntmuts, waardoor ik enigszins op een verloren gelopen clown moet hebben geleken.

In het Kaaitheater stond mijn naam netjes op een lijst: Martin Pulaski. Vreemd dat ik die twee woorden daar zo zag staan. Ik was te vroeg. Boven in de cafetaria waren er al enkele andere genodigden. Ik kende niemand, voelde me ongemakkelijk. Ik moest vlug gaan zitten. Jan Decorte kwam binnen en gaf me een kus op de wang. Zo voelde ik me al wat rustiger. Het leek wel normaal dat ik hier aanwezig was. In de cafetaria bleef het bijzonder stil. Iedereen wachtte tot 'Wintervögelchen' zou beginnen. Ik had gelezen dat Jan Decorte zich had laten inspireren door Shakespeare en Hölderlin. Ik had er alleen maar een vaag vermoeden van wat het zou worden. Nu ken ik Jan Decorte al wel een tijdje en heb ik heel veel van zijn stukken gezien. Hij is tegelijk ernstig en onnozel. Ik vind onnozel een positieve eigenschap. Verstandige, speelse, onzuivere onnozelheid tegen de zuiver rationele ernst.

'Wintervögelchen' heeft me diep geraakt. Het is een sprookje, een tragedie, een blijspel, een kerstverhaal. Je herkent Shakespeare's koningsdrama's en Sofokles, vooral de Koning Oedipus en Oedipus te Colonos. Je ontdekt sporen van Euripides' Medea, van de sprookjes van Grimm, van Vlaamse kermessen, van Boheemse volksfeesten.

De kunstmatige taal van Jan Decorte is even eigenzinnig als die van Hölderlin, maar wel minder plechtig, vrolijker, speelser. Er wordt ook zeer speels gespeeld, een lust voor oor en oog, zelfs al gebeuren er tragische dingen. Deze dichter gebruikt woorden nooit door iemand anders uitgesproken. Niets is wat het lijkt. Een koning is even later een koningin, een man wordt opgegeten door een beer, een dode koningin wordt weer levend. Er wordt gerouwd, getrouwd en gedanst. Jan Decorte heeft een verzameling fluitjes bij, waarmee hij vogelgeluiden nabootst. Uit een dik boek leest hij het intrigerende verhaal voor. De acteurs spelen sommige scènes uit dat verhaal. De bewonderende, liefdevolle manier waarop Sigrid Vinks naar haar echtgenoot kijkt als hij fluit of voorleest, daar smelt je hart van. Bovendien kan ze mooi dansen. De andere acteurs ook, trouwens. Is het een soort vogeltjesdans, die ze dansen?

Ja dit feestelijk werk is een subliem kerstgeschenk vol gefluit en gewauwel, gruwel, waanzin en liefde. In Vögelchen wordt inderdaad veel gefloten, maar de echte vogels blijven afwezig, zoals voor Hölderlin de goden.

Voorstellingen: 17, 18, 19, 20/12/2008, 20:30; en op 10, 11/02/2009, 20:30, Kaaistudio's